

Powszechny ostracyzm w stosunku do imienia „Jahwe”, biblijnego Boga Najwyższego.

Ostracyzm: „1. wykluczenie z towarzystwa lub środowiska osoby, która mu się naraziła; też: atmosfera niechęci lub wrogości otaczająca taką osobę”. 2. „w starożytnej Grecji: głosowanie za pomocą glinianych skorupki z wypisanym nazwiskiem obywatela, którego należało wydrzeć z kraju”. (SJP).

W Starożytności duże znaczenie miały imiona, które pokazywały charakter i najważniejsze cechy właściciela. Imiona charakteryzowały każdego i pokazywały, kim on naprawdę jest. Widać to wyraźnie w Biblii:

- Bóg każe człowiekowi nazwać wszystkie stworzenia: Rdz 2:19-20 „*Ulepiwszy z gleby wszelkie zwierzęta ziemne i wszelkie ptaki powietrzne, Jahwe Bóg przyprowadził je do mężczyzny, aby przekonać się, jaką on da im nazwę... I tak mężczyzna dał nazwy wszelkiemu bydłu, ptakom powietrznym i wszelkiemu zwierzęciu polnemu*

...

„(BT II).

- każdy narodzony człowiek dostawał swoje imię. Niemal od samego początku wzywano Boga Jahwe po imieniu: Rdz 4:26 „*Setow i również urodził się syn; Set dał mu imię Enosz. Wtedy zaczęto wzywać imienia Jahwe* .” (BT II)

- imię staje się symbolem człowieka. Bóg mówiąc, że uczyni Abrahama sławnym na cały świat, mówi, że rozśławi jego Imię: Rdz 12:2 „*Uczynię bowiem z ciebie wielki naród, będę ci błogosławił i twoje imię rozślawię: staniesz się błogosławieństwem*

.”(BT)

- Jezus nie może mieć przypadkowego imienia. Problem ten staje się sprawą Bożą. We śnie, ukazuje się anioł, który przynosi imię dla oczekiwanego dziecka, mówi do Józefa, o Marii: Mt 1:21 „

Porodzi Syna, któremu nadasz imię Jezus, On bowiem zbawi swój lud od jego grzechów

.”(BT),

- symboliczna „księga życia” zawiera tylko imiona ludzi, którzy będą zbawieni: Ap 3:5 „*Tak szaty białe przywdzieje zwycięzca, i z księgi życia imienia jego nie wymażę. I wyznam imię jego przed moim Ojcem i Jego aniołami*

.”(BT), itd.

Imię ma szczególne znaczenie w przypadku istot niewidzialnych, takich jak bogowie. Bóstwo, które nie ma swojego imienia, w świadomości ludzkiej, po prostu nie istnieje. Dlatego tak ważne jest objawienie Mojżeszowi swojego imienia przez Boga: Wj 3:14 „*Odpowiedział Bóg Mojżeszowi: "JESTEM, KTÓRY JESTEM". I dodał: "Tak powiesz synom Izraela: JESTEM posłał mnie do was*”.

BT II) Było to imię Jahwe. To nobilitowało Naród Wybrany, który miał swojego własnego Boga. Stałe używanie tego imienia, miało istotne znaczenie, ponieważ umożliwiało kontakt z Bogiem, poznawanie Go i zbliżanie się do Niego. Wymówienie imienia Jahwe, stało się dla Żydów **skróconym sposobem wyznania wiary**

. Jak to jest ważne, nich świadczy fakt, że imię Jahwe występuje w Starym Testamencie ponad 6800 razy. Ponieważ pismo hebrajskie nie miało samogłosek, wyraz ten pisano jako tetragram: JHWH.

The image shows the Hebrew tetragram YHWH in a large, bold, black font. The letters are stylized and arranged from right to left, as is traditional in Hebrew. The first letter on the right is a 'yod', followed by a 'heh', then another 'yod', and finally a 'heh' on the far left.

Hebrajski tetragram imienia Jahwe

Imię to czyta się od prawej strony jako JHWH. Pierwsza litera z prawej, to słynna „jota”, najmniejsza, hebrajska litera: Mt 5:18 „Zaprawdę bowiem powiadam wam: Dopóki niebo i ziemia nie przemina, ani jedna jota, ani jedna kreska nie zmieni się w Prawie, aż się wszystko spełni .”(BT)

Inne słowa, pod którymi występuje Bóg Jahwe w Starym Testamencie.

Elohim to inne słowo występujące w Starym Testamencie, które wskazuje na Boga Jahwe (blisko 2 600 razy). Słowo to występuje w formie liczby mnogiej i wywodzi się prawdopodobnie od hebrajskiego słowa oznaczającego boga i dosłownie znaczący „bogowie”. Występuje w liczbie mnogiej, jako

pluralis maiestatis

w odniesieniu do „Boga” Izraela i dlatego musi być tłumaczone w liczbie pojedynczej: Rdz1:1

Na początku

Bóg

stworzył niebo i ziemię

. (BT II). „

Pluralis maiestatis

(łac.)... to „liczba mnoga majestatu”. Użycie liczby mnogiej, zamiast pojedynczej, ma na celu podkreślenie godności i dostojeństwa

... (Wikipedia, hasło

Pluralis maiestatis). Może być używane również w języku polskim

„Przykład z aktu abdykacyjnego króla Stanisława Augusta Poniatowskiego: „

My, Stanisław August, z Bożej Łaski Król Polski (...), byliśmy także tego zdania, iż opuścić należy tron (...)

”

(Wikipedia, hasło

pluralis maiestatis

.) Mimo tego, że użyta jest liczba mnoga, chodzi o jednego króla. Tak samo, w liczbie pojedynczej, są tłumaczone pozostałe wyrazy „Elohim”, występujące w całym rozdziale Rdz 1:1. To powoduje, że nie widzimy tej liczby mnogiej. „

Pluralis maiestatis”

wymusza stosowanie liczby mnogiej w zdaniach, w których nie występuje słowo „Elohim”, ale dotyczy Boga

: Rdz 1:26 „

A wreszcie rzekł Bóg: Uczyńmy człowieka

n

a Nasz obraz, podobnego Nam

...”(BT

) Pomimo tego, że wypowiada się tylko jeden Bóg, mówi On w liczbie mnogiej. Podobnie w liczbie mnogiej napisane jest zdanie z podanego przykładu: „*byliście także tego zdania, iż opuścić należy tron*”.

Również z kontekstu wynika, że zdanie to powinno się rozumieć, jakby było w liczbie pojedynczej: „uczynię człowieka na mój obraz, podobnego do mnie” (Rdz 1:26). Zdanie to jest napisane w liczbie mnogiej, najprawdopodobniej ze względu na to, że są to słowa samego Boga.

Niektórzy próbują tą liczbę mnogą, wynikającą z „*pluralis maiestatis*”, udowodnić istnienie Trójcy Świętej i to, że tak naprawdę to Jezus jest Bogiem i Stwórcą wszystkiego, a Bóg tylko Mu to zlecił. Jednak powinniśmy pamiętać o

pluralis maiestatis

i wiedzieć, że w Rdz 1:1 nie ma takiej informacji. Obecnie coraz mniej osób interpretuje ten fragment Biblii, twierdząc, że Bogów jest dwóch.

Elohim oznacza Boga Jahwe i stosowany jest szczególnie w czasach od stworzenia wszystkiego, do czasów Abrahama. Jednak powinniśmy wiedzieć, że niemal od samego początku, występuje również imię Jahwe (Rdz 4:26).

Eloah (hebr. „bóg”) to drugie hebrajskie słowo oznaczające bóstwo w Starym Testamencie, a występuje ono około 60 razy, głównie w Księdze Hioba, to jest w okresie, kiedy jeszcze nie ma Izraela.

Imię **EI** (hebr. „bóg”), występuje ponad 200 razy w Starym Testamencie w imionach złożonych. Jest używane nie tylko przez Izraelitów, ale również przez inne narody semickie. Wpływ narodów sąsiednich powodował, że wielobóstwo pojawiało się we wierzeniach Izraela, wraz z bogiem El, którego łączono również z Jahwe (Elohim, Eloah).

Wyjątkowość imienia Jahwe:

Biblijny Bóg występuje pod wieloma imionami. Jednak imię Jahwe jest wyjątkowe.

Po pierwsze dlatego, że było znane niemal od samego początku: Rdz 4:26 „*Setowi również urodził się syn; Set dał mu imię Enosz. Wtedy zaczęto wzywać imienia Jahwe*”

(BT II).

Po drugie to Bóg osobiście przedstawił się Mojżeszowi pod tym imieniem. Wj 3:14 „*Odpowiedział Bóg Mojżeszowi: "JESTEM, KTÓRY JESTEM". I dodał: "Tak powiesz synom Izraela: JESTEM posłał mnie do was*”

. (BT).

Po trzecie jest to jedyne imię starotestamentowe, które jest czasownikiem, tj „JESTEM”. Pozostałe nazwy bóstw biblijnych, pochodzą od przymiotników, albo rzeczowników. Tak jest również z innymi imionami Boga Jahwe, nadanymi mu najprawdopodobniej przez ludzi: Najwyższy, Jedyne, Ojciec, Zbawiciel, Bóg Zastępów itd.

Po czwarte, najciekawsze w tym jest to, że niektórzy naukowcy twierdzą, że tak abstrakcyjne imię nie mogło być wymyślone przez tak prymitywny lud, jakim był w tym czasie Izrael, lud koczowniczy, zajmujący się zbieractwem i hodowlą, nie znający pisma.

Po piąte jest ono najczęściej wymienianym imieniem w całej Biblii.

Po szóste jest to najczęściej, a zarazem najsukuteoczniej atakowane imię Boże, przez wrogów biblijnego chrześcijaństwa. Jest ono usunięte niemal ze wszystkich tłumaczeń Biblii na język polski, również z Nowego Testamentu, w cytatach ze Starego Testamentu, w których to imię występuje.

Nie biblijna nauka dotycząca imienia Jahwe

Uważa się, że na pewnym etapie historii Izraela, zaczęto unikać wymawiania imienia Jahwe (biblia.wiara.pl, „Imię Boże Jehowa”). Było ono zbyt święte, aby je używać nawet w czasie nabożeństw, przy odczytywaniu tekstów biblijnych. Zastępowano je imieniem *Adonaj*, co po hebrajsku oznaczało „Mój Wielki Pan”. Zdarzało się, że nad tetragramem JHWH, oznaczającym imię Jahwe, wpisywano słowo „Adonaj”, aby nie zapomnieć o tym, że słowa tego nie należy wypowiadać. Stało się to tak szeroko stosowaną praktyką, że zapomniano jakie samogłoski należy dodać do tetragramu JHWH, aby otrzymać hebrajskie, prawidłowo wymawiane imię Boga. W czasach późniejszych, samogłoski z wyrazu „Adonaj”, połączone z tetragramem, co utworzyło nowe, ale błędnie wymawiane słowo „Jehowa”, używane szczególnie chętnie w Średniowieczu, co najprawdopodobniej było związane z fobią żydowską, aby nie mieć nic wspólnego z Żydami i ich Bogiem. Chociaż samogłoski ze słowa „Adonaj” nie zostały dokładnie przeniesione, to taka wersja tej opowieści jest teoretycznie możliwa, bo Żydzi w niewoli babilońskiej, zaczęli używać języka aramejskiego, spokrewnionego z hebrajskim, a język hebrajski był używany wyłącznie przez kapłanów.

Jednak w czasach pobytu Jezusa na ziemi, gdy w powszechnym użyciu był język aramejski, słowo „JESTEM”, równoznaczne z imieniem „Jahwe”, było w powszechnym użyciu i nie może być mowy o tym, że nie wiedzano, jak należy je wymawiać. Często używał je również Jezus: Jan. 7:33 „

Rzekł im tedy Jezus: Jeszcze na mały czas JESTEM z wami; potem odejdę do tego, który mię posłał

.”(BG) Jest to przykład użycia tego słowa w języku potocznym i należy je tłumaczyć tak, jak zostało napisane. Ale są przypadki, w których słowo to, może mieć, ale nie musi, również, znaczenie imienia Boga:

Mat. 18:20 „

Albowiem gdzie są dwaj albo trzej zgromadzeni w imię moje, tam JESTEM w pośrodku ich .”(BG). Oczywiście Jezus nie przebywa między nimi w sposób fizyczny, ale duchowy, przez Duch Świętego, Ducha otrzymanego od Boga JESTEM. Jest również wypowiedź Jezusa, w której słowo JESTEM, usłyszane przez ludzi aresztujących Jezusa, zostało zrozumiane przez nich jako imię Boga:

Jn 18:6 „

Skoro więc rzekł do nich: Ja JESTEM, cofnęli się i upadli na ziemię

.”(BT) Ta scena pokazuje, że imię Jahwe, wymawiane w języku aramejskim, było Żydom bardzo dobrze znane. Trudno sobie inaczej wytłumaczyć dziwne zachowanie tych ludzi.

Dlaczego imię Jahwe jest systematycznie usuwane ze Słowa Bożego?

Długo zastanawiałem się nad tym problemem i nie mogłem znaleźć racjonalnej odpowiedzi na pytanie: dlaczego ludzie usuwają imię Boże „Jahwe” z Biblii? Bo Biblia stawia rygorystyczne warunki dla tych, którzy ją tłumaczą: Łk 16:17 *„Lecz łatwiej niebo i ziemia przeminą, niż żeby jedna kreska miała odpaść z Prawa .”(BT)*

Oczywiście to Biblia jest tym „prawem”, o który mówił Jezus. Również w jednym z ostatnich tekstów Biblii, jako podsumowanie całej księgi, napisane jest ostrzeżenie:

Ap 22:18-19 „

Ja świadczę każdemu, kto słucha słów proroctwa tej księgi: jeśli by ktoś do nich cokolwiek dołożył, Bóg mu dołoży plag zapisanych w tej księdze. A jeśli by ktoś odjął co ze słów księgi tego proroctwa, to Bóg odejmie jego udział w drzewie życia i w Mieście Świętym - które są opisane w tej księdze

.”(BT) Nic nie wolno dodawać do tekstu Słowa Bożego, ale również nic nie wolno odejmować. A przecież ci, którzy pisali tłumaczenia Biblii, doskonale znali te teksty, a jednak zmienili tekst. A usunięcie imienia „Jahwe” i zastąpienie Go wyrazem „Pan”, tak jak to się często robi, jest zarówno „odejmowaniem”, jak i „dodawaniem” do Słowa Bożego!

A fakty są takie. W Starym Testamencie, w większości polskich tłumaczeń, imię to występuje sporadycznie, a w materiałach źródłowych ponad 6800 razy, to znaczy występuje masowo. W Nowym Testamencie imię to nie występuje ani raz i są dowody na to, że zostało usunięte.

Odpowiedź na postawione pytanie udzieliła mi dopiero książka Alana Knighta pod tytułem „Kryzys Pierwotnego Chrześcijaństwa”. Aby to wyjaśnić trzeba sięgnąć do historii Starożytności. Wraz z podbojami Aleksandra Wielkiego, kultura helleńska rozprzestrzeniła się na ogromne obszary starożytnego świata. Religia grecka była związana z astrologią babilońską, to jest z ówczesną wiedzą o świecie. W pierwszych wiekach istnienia chrześcijaństwa, powstał gnostycyzm, religia elit, która była oparta na tych dwóch elementach: greckiej religii i wiedzy o świecie. Powstała również gnoza chrześcijańska, która do tych dwóch elementów, dodała nauki Pisma Świętego. Oczywiście, elementów tych nie da się ze sobą połączyć. Słowo „gnoza”, oznacza „wiedzę”, często tajemną, dostępną tylko wybrańcom, sposób myślenia łączący rozum z wiarą i synkretyczne nurty religijne w okresie hellenistycznym i wczesnochrześcijańskim. (wg SJP, hasło „gnoza”)

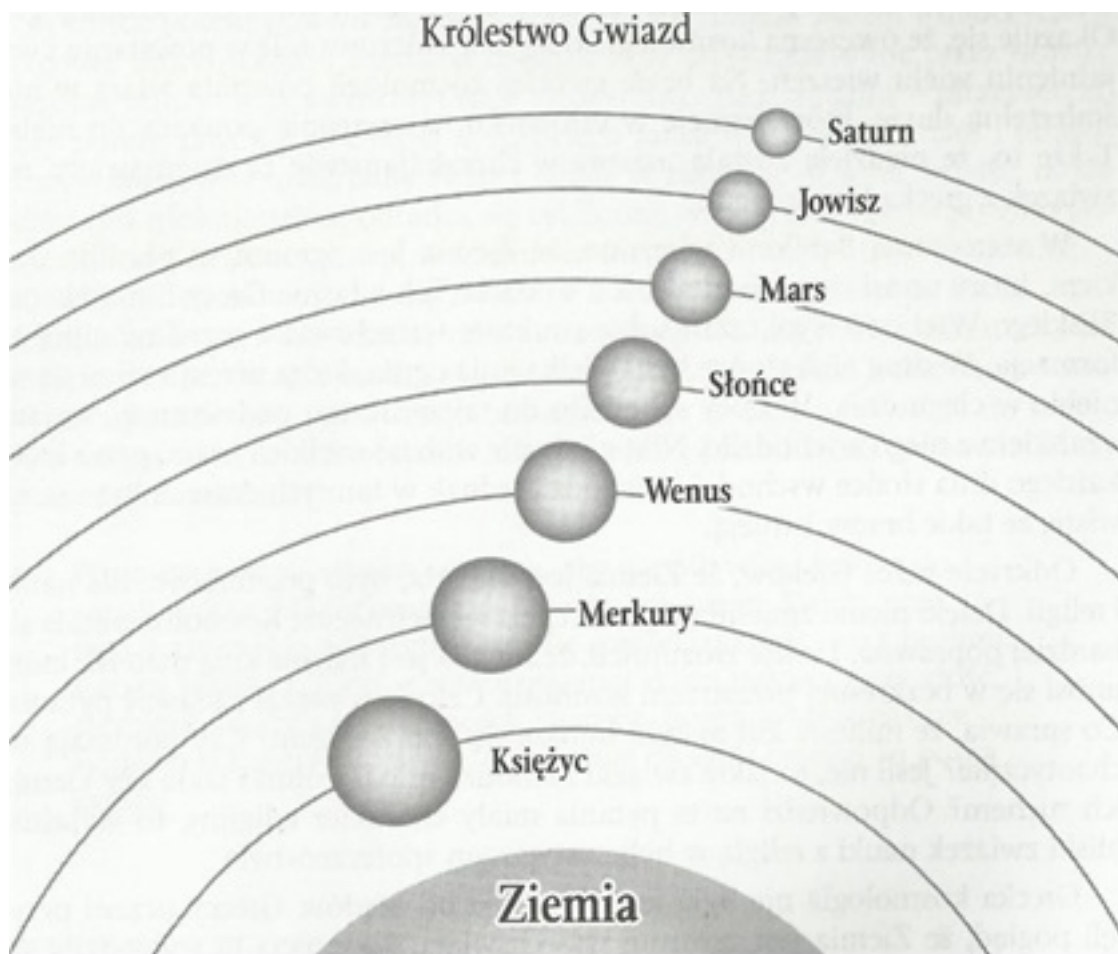
W tamtych czasach obowiązywała teoria geocentryczna Ptolemeusza, która zakładała, że w centrum Wszechświata jest ziemia, wokół ziemi krążą planety, przymocowane do doskonale przezroczystych, obracających się sfer. Ponad strefą sfer niebieskich, znajduje się niebo i strefa gwiazd, w której przebywają wszyscy bogowie i doskonale dusze istot ziemskich.

Ostracyzm imienia Jahwe, biblijnego Boga Najwyższego

Written by Administrator

Sunday, 09 December 2018 16:49 - Last Updated Tuesday, 28 May 2019 10:31

[The following text is heavily obscured by a black scribble and is largely illegible. It appears to be a list of references or a detailed explanation.]

...wielu autorów...
...zobacz...
...Harle E. Cairns,
...Dowolny Czas...
...zobacz...